Înțelepciune sau nebunie?

,,**Folclor’’** înseamnă **,,înţelepciunea poporului’’.** Din păcate**,** realitatea contrazice de prea multe ori acest concept. În cele ce urmează, mă voi referi strict la textele care însoţesc producţiile muzicale, adică la ceea ce numim **muzică populară.**

Când numele lui Dumnezeu ar trebui pomenit cu toată evlavia, şi nici aşa n-ar fi de-ajuns, se găsesc creatori care blasfemiază şi vorbesc (sau cântă) despre Dumnezeu cu o familiaritate regretabilă: **,,Că şi Dumnezeu e-un bun român’’.** Când vine vorba de cele sfinte, de Sfânta Taină a Spovedaniei, batjocura e în elementul ei şi e prezentată drept sclipire de inteligenţă. Aşa ne spune un oarecare isteţ, că va merge la popa **,,Să-mi ierte păcatele/ Să pot face altele’’.** Altă dată, în acelaşi ton, îi va spune popii pentru mândra **,,Să-i ierte păcatele multe/ Că doar cu mine-s făcute’’,** o zicere transparentă, cu trimitere la desfrâu, păcatt care, evident, stă împotriva moralei propovăduite de Biserică. Batjocoritoare sunt şi versurile următoare: **,,Că nu-i popa Dumnezeu/ Să ştie ce-am făcut eu’’.** În prea multe cântece găsim blesteme îndreptate împotriva badii: **,,Drag mi-i cântecu’ şi jocu’/ Pe badea mânca-l-ar focu’’’.** În cântecele maramureşene abundă referirile la băutură ca îndeletnicire cotidiană, fie că e vorba de bărbaţi, fie că sunt în cauză femeile, ca şi cum acest adevărat flagel ar fi ceva bun şi de dorit. Apologia desfrâului se face pe faţă, orice bărbat nu şi-ar dori altceva decât să ajungă **,,La mândruţa cea frumoasă/ Unde-i pălinca pe masă/ Şi bărbatu-i dus de-acasă’’.**

Biserica ar trebui să arate mai multe rezerve faţă de folclor, în general, şi îndeosebi faţă de aceste sub-producţii, şi să-i înveţe pe oameni că atunci când este vorba de Preasfântul nume al lui Dumnezeu, nu-i loc de glume blasfemiatoare. E păcat şi faptul că cele sfinte sunt luate în derâdere, şi atunci când versurile respective sunt cântate, stârnesc ilaritatea generală a petrecăreţilor. Ceea ce a spus Mântuitorul nostru Iisus Hristos este fără echivoc: **,,Vă spun că pentru orice cuvânt deşert, pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecăţii. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept, şi din cuvintele tale vei fi osândit’’** (Matei 12, 36-37).

Scriind acestea, am convingerea neclintită să aceste gen de muzică, ca şi toate celelalte, sunt sortite pieirii. Muzica cu care noi vom intra în veşnicie va fi cea a

Sfintei noastre Biserici, cu texte pline de evlavie şi purtătoare de adevăruri veşnice şi mântuitoare.

Înţelepciune sau nebunie?